

Sygn. akt **X K 317/19**

PR 2 Ds. 865.2018

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2019 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Julia Kuciel

Protokolant: Magdalena Barska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 października 2019 roku sprawy

W. O. (O.), syna M. i T., urodzonego (...) w P., pesel (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 sierpnia 2018 roku w P. dokonał kradzieży mienia w ten sposób, że po uprzednim demontażu z samochodu ciężarowego marki (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia 2 sztuki akumulatorów marki PIAST o mocy rozruchowej 190Ah koloru czarnego o łącznej wartości 1000 złotych na szkodę Spółdzielni (...) w E. z/s w P., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy w Gdańsk – Północ XI Wydział Karny sygn. akt CI K 665/174 z dnia 12.10.2015 r. za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od dnia 15.06.2016 roku do dnia 15.06.2017 roku to jest o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. oskarżonego **W. O. (O.)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, z tym jednak ustaleniem, że czynu tego dopuścił się w okresie pięciu lat od odbycia w okresie od dnia 15.06.2016 roku do dnia 15.06.2017 roku całej kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Gdańsk – Północ XI Wydział Karny sygn. akt CI K 665/174 z dnia 12.10.2015 r. za przestępstwo podobne, tj. za czyn z art. 278 § 1 k.k. oraz, że łączna wartość skradzionego mienia wyniosła 1120, 00 złotych (jeden tysiąc sto dwadzieścia złotych i 00/100), czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 278 § 1 k.k. wymierza mu za to karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **W. O. (O.)** obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Spółdzielni (...) w E. z/s w P. kwoty 1120, 00 złotych (jeden tysiąc sto dwadzieścia złotych i 00/100),

III. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwalnia oskarżonego **W. O. (O.)** od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt **X K 317/19**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. O. w okresie od dnia 15.06.2016 roku do dnia 15.06.2017 roku obył karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną wobec niego przez Sąd Rejonowy w Gdańsk – Północ w G. w sprawie o sygn. akt IX K 665/174 z dnia 12.10.2015 r. za przestępstwo podobne, tj. za czyn z art. 278 § 1 k.k.

W dniu 18 sierpnia 2018 roku W. O. wracał ze S. do G. pojazdem marki F. (...). Z uwagi na fakt, że W. O. zaczęło się kończyć paliwo, w P. dokonał kradzieży mienia w postaci 2 sztuk akumulatorów marki PIAST o mocy rozruchowej 190Ah koloru czarnego o łącznej wartości 1000 złotych w ten sposób, że zabrał je w celu przywłaszczenia po uprzednim demontażu z samochodu ciężarowego marki (...) o nr rej. (...). Następnie W. O. sprzedał skradzione akumulatory w punkcie skupu złomu na terenie G.. W. O. działał w ten sposób na szkodę Spółdzielni (...) w E. z/s w P.

Dowody: notatka urzędowa k.1-2,3,4,6,7; zapis DVD k.5; zeznania J. Z. k.8-9; zeznania K. M. k.15-16; umowa sprzedaży k.18; protokół oględzin k.21-22; zeznania świadka H. K. k.24-25,k.34-35; umowa sprzedaży k.27; zeznania świadka D. P. k.29-30; zeznania świadka S. O. k.38-39; zeznania świadka M. B. k.41-43; wyjaśnienia oskarżonego k.46-47; dane o karalności k.51-53,k.119-123; opisy wyroków k.55-62v;64-68,

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego W. O. oświadczył, że rozumie treść stawianego mu zarzutu kradzieży i przyznaje się do jego popełnienia i złożył krótkie wyjaśnienia.

Jednocześnie z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonego odступując do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

vide: wyjaśnienia oskarżonego z k.46-47;

W. O. ma wykształcenie zawodowe jako blacharz samochodowy. Jest bezdzietnym kawalerem. Nie posiada żadnej osoby na swoim utrzymaniu. Jest bezrobotny. Nie posiada żadnego majątku o znacznej wartości. Nie był leczony psychiatrycznie i odwykowo.

W. O. był wielokrotnie karany, w tym m.in. w okresie od dnia 15.06.2016 roku do dnia 15.06.2017 roku obył karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną wobec niego przez Sąd Rejonowy w Gdańsk – Północ w G. w sprawie o sygn. akt IX K 665/174 z dnia 12.10.2015 r. za przestępstwo podobne, tj. za czyn z art. 278 § 1 k.k.

Dowody: dane osobopoznawcze k.49; dane o karalności k.51-53,k.119-123; opisy wyroków k.55-62v;64-68,

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, zarówno fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu w akcie oskarżenia występku z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., jak i fakt jego zawinienia w tym zakresie, nie budzą w ocenie Sądu wątpliwości. Do powyższego przekonania Sąd doszedł w szczególności w oparciu o analizę zeznań świadków, jak również wyjaśnień samego oskarżonego, który w całości przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie przyczyniły się w zdecydowanej mierze zeznania J. Z., który zatrudniony w przedsiębiorstwie pokrzywdzonego opisał okoliczności, w jakich wykrył, że doszło do kradzieży mienia należącego do Spółdzielni, a także podał jego wartość. Konsekwentne i logiczne depozycje świadka znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodnym przyjętym za podstawę dokonywanych ustaleń faktycznych, w szczególności w wyjaśnieniach samego oskarżonego, a zatem Sąd nie znalazł podstaw, ażeby odmówić im wiary.

Poboczne znaczenie dla odtworzenia stanu faktycznego niniejszej sprawy miały zeznania świadków K. M., H. K., D. P., S. O. i M. B.. Osoby te posiadały bowiem wiedzę wyłącznie co do pojazdu marki F. (...) oraz poszczególnych jego właścicieli czy też posiadaczy – w tym również oskarżonego. Warto przy tym podkreślić, że oskarżony przyznał w swoich wyjaśnieniach, że w czasie kradzieży poruszał się pojazdem F. (...), a zatem prowadzenie bezpośredniego

dowodu z zeznań tych świadków nie było w ocenie Sądu konieczne ani celowe. W rezultacie, choć depozycje tych osób Sąd uznał za polegające na prawdzie, to jednak miały one marginalne znaczenie w sprawie.

Ponadto Sąd uznał również za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty ujawnione w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności w postaci danych osobopoznawczych, danych o karalności, dokumentacji medycznej dotyczącej oskarżonego oraz protokołów z przeprowadzonych czynności przez funkcjonariuszy policji w toku postępowania przygotowawczego, znajdujących się w aktach sprawy, których autentyczność, wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, a które zostały sporządzone przez upoważnione osoby i podmioty, w zakresie ich kompetencji.

Za wiarygodny dowód uznał Sąd również notatki urzędowe funkcjonariuszy policji z przeprowadzonych czynności w niniejszej sprawie, z tym zastrzeżeniem, że potwierdzają one jedynie obiektywny fakt zaistnienia takiego zdarzenia, na którego okoliczność zostały sporządzone, zaś w pozostałym zakresie nie stanowiły podstawy poczynionych ustaleń faktycznych, bowiem prowadziłyby to do naruszenia zakazu zastępowania dowodów, z których wymagane jest sporządzenie protokołu treścią notatek urzędowych. Okoliczności w niej zawarte zostały ponadto potwierdzone treścią zeznań świadków – co do własności czy też posiadania pojazdu F. (...), jak również wyjaśnieniami oskarżonego.

Przechodząc do omówienia wyjaśnień oskarżonego Sąd uznał, że zasługiwały one na wiarę. W. O. przyznał się w ich treści do zarzucanego mu czynu i wskazał na okoliczności związane z dokonaniem przez niego kradzieży. Szczególnie jego depozycje miały znaczenie przy ustalaniu stanu faktycznego w zakresie tego, że skradzione akumulatory sprzedał, a zatem postąpił z nimi jak właściciel. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego są zwięzłe i logiczne, a w szczególności co do zasady korespondują z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym zebrany w niniejszej sprawie, wobec tego nie było podstaw, by odmówić im waloru wiarygodności.

Sąd zważył dalej, że przestępstwo kradzieży określone w art. 278 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym i kierunkowym, znamionem celem. Sprawca musi działać w celu przywłaszczenia. W przedmiotowej sprawie nie pozostawia wątpliwości fakt, że oskarżony swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 18 sierpnia 2018 roku w P. dokonał kradzieży mienia w postaci 2 sztuk akumulatorów marki PIAST o mocy rozruchowej 190Ah koloru czarnego o łącznej wartości 1000 złotych w ten sposób, że zabrał je w celu przywłaszczenia po uprzednim demontażu z samochodu ciężarowego marki (...) o nr rej. (...) wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. W świetle niniejszej sprawy nie zachodziły żadne okoliczności, które uprawniałyby oskarżonego do dokonania zaboru wyżej wskazanych rzeczy, a oskarżony działał z zamiarem pozbawienia właściciela władztwa nad stanowiącym jego własność mieniem i postąpił z nim jak z własnym, chcąc w dalszej perspektywie uzyskać z tego przestępstwa korzyść majątkową.

Ponadto Sąd stwierdził, że oskarżony ze względu na wiek jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności opinia sadowo-psychiatryczna, nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Dokonując kwalifikacji prawnej popełnionego przez oskarżonego czynu zabronionego należało uwzględnić również to, że działał on w warunkach powrotu do przestępstwa. Zgodnie z przepisem art. 64 § 1 k.k., jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. W niniejszej sprawie oskarżony był uprzednio skazany za tożsame przestępstwo umyślne na podstawie wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy w Gdańsk – Północ w G. w sprawie o sygn. akt IX K 665/174 z dnia 12.10.2015 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od dnia 15.06.2016 roku do dnia 15.06.2017 roku. W. O. dopuścił się ponownie popełnienia przestępstwa umyślnego przeciwko mieniu (przestępstwa tożsamego) i nastąpiło to przed upływem 5 lat od zakończenia odbywania w/w kary za przestępstwo podobne przez oskarżonego. Uzasadnia to uwzględnienie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu przepisu art. 64 § 1 k.k. i surowsze traktowanie go w zakresie wymiaru kary.

Rozważając kwestię wymiaru kary dla oskarżonego Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k.. W myśl tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w

granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Sąd wziął również pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, który był dość znaczny. Oskarżony z pełną świadomością godził w mienie, co do którego nie posiadał żadnego tytułu prawnego. Motywacja oskarżonego, która w stopniu oczywistym sprowadzała się do uzyskania w dalszej perspektywie korzyści majątkowej, a która również stanowi jeden z kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości czynu, była naganna. Sąd wziął również pod uwagę to, że czyny przypisane oskarżonemu w pkt 1 aktu oskarżenia są zagrożone karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 (z uwagi na art. 64§1 k.k. górna granica kary może być przy tym przesunięta).

Sąd uwzględnił przy wymiarze kary również okoliczności, które przemawiały na niekorzyść oskarżonego, tj. fakt, że wykazał się lekceważącym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych oraz działanie przez niego z niskich pobudek. Sąd wziął także pod uwagę uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, w tym za tożsame przestępstwa. Jako okoliczność łagodzącą poczytał natomiast Sąd oskarżonemu fakt, że wartość skradzionego przez niego mienia nie była znaczna, a także postawę przyjętą przez oskarżonego w toku postępowania, tj. przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu i podjęcie próby współpracy z organami ścigania oraz gotowość poniesienia odpowiedzialności karnej za popełniony czyn (oskarżony złożył wniosek w trybie art. 387 k.p.k., który jednak nie został uwzględniony).

Mając na uwadze ogół powyższych okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, iż najwłaściwszą karą dla oskarżonego za przypisane mu w punkcie 1 wyroku przestępstwo, będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu, wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna zarówno do stopnia jego zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Zdaniem Sądu jedynie wskazana kara jest w stanie wpłynąć pozytywnie na oskarżonego i uwidocznic mu, że każde jego zachowanie, które godzi w dobro prawne będzie wiązało się z odpowiednią i dostosowaną reakcją karną.

W dalszej kolejności Sąd stwierdził, że brak jest w ustalonych okolicznościach podstaw do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Z uwagi na fakt jego uprzedniego skazania na karę pozbawienia wolności i dopuszczenia się przypisanego mu czynu w warunkach art. 64§1 k.k., albowiem zaistniała jedna z negatywnych przesłanek wskazanych w art. 69 § 1 k.k., uniemożliwiająca zastosowanie tej instytucji.

Nadto, Sąd na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. O. obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Spółdzielni (...) w E. z/s w P. kwoty 1120, 00 złotych (jeden tysiąc sto dwadzieścia złotych i 00/100). Rozstrzygając w powyższym zakresie, Sąd wziął pod uwagę zarówno konieczność oddziaływania w sferze prewencji szczególnej, jak i zapewnienie realizacji jednego z głównych celów prawa karnego, jakim jest kompensowanie szkód poniesionych przez pokrzywdzonego przestępstwem.

W punkcie III uzasadnianego wyroku Sąd na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, a wydatkami tego postępowania obciążył Skarb Państwa. W tym zakresie Sąd miał na uwadze, iż w przypadku uprawomocnienia wyroku możliwości zarobkowe oskarżonego w związku z izolacją penitencjarną będą skrajnie ograniczone.